

Sygn. akt II K 188/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2012r.

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR M. A.

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Simkiewicz

Po rozpoznaniu w dniach 30 maja 2012r, 14 listopada 2012r. i 20 listopada 2012r. sprawy

I. T. K. (1) z d. L. – córki M. i M. z d. W., ur. (...) w L.

oskarżonej o to, że:

1. w dniach 25 lutego 2009r i 16 kwietnia 2010r. w K-K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w toku dochodzenia 2Ds 63/09 prowadzonego w sprawie zniesławienia innej osoby za pośrednictwem internetu, będąc przesłuchiwaną na Komisariacie Policji w K-K., a następnie w Prokuraturze Rejonowej w K-K. w charakterze świadka i uprzedzoną o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań oraz o prawie odmowy odpowiedzi na pytania prowadzącego przesłuchanie, wynikającej z art. 183 kpk, zeznała nieprawdę na temat zaistnienia, okoliczności i przebiegu tego przestępstwa oraz personaliów sprawy, a zeznania te miały służyć za dowód w toczącym się postępowaniu przygotowawczym, jednocześnie fałszywie oskarżając J. K. (1) o popełnieniu przedmiotowego przestępstwa, wiedząc, że nie jest on jego sprawcą,

tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 kk i art. 234 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

i art. 12 kk

II. J. K. (1) – syna W. i T. z d. L., ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

2. w dniach 25 lutego 2009r i 16 kwietnia 2010r. w K-K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w toku dochodzenia 2Ds 63/09 prowadzonego w sprawie zniesławienia innej osoby za pośrednictwem internetu, będąc przesłuchiwanym na Komisariacie Policji w K-K., a następnie w Prokuraturze Rejonowej w K-K. w charakterze świadka i uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań oraz o prawie odmowy odpowiedzi na pytania prowadzącego przesłuchanie, wynikającej z art. 183 kpk, zeznał nieprawdę na temat zaistnienia, okoliczności i przebiegu tego przestępstwa oraz personaliów sprawy, a zeznania te miały służyć za dowód w toczącym się postępowaniu przygotowawczym, utrudniając tym samym postępowanie karne i pomagając sprawcy w/w przestępstwa uniknąć odpowiedzialności karnej,

tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 kk i art. 239 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

i art. 12 kk

I

uznaje oskarżoną ***T. K. (1)*** za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku a stanowiącego przestępstwo z art. 233 § 1 kk i art. 234 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i art. 12 kk i za to na podstawie art. 233 § 1 kk w zw.

z art. 11 § 3 kk i przy zast. art. 58 § 3 kk orzeka wobec oskarżonej karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wartość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

II

uznaje oskarżonego **J. K. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku a stanowiącego przestępstwo z art. 233 § 1 kk i art. 239 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i art. 12 kk i za to na podstawie art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

III

na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie poprzedzającym kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego **J. K. (1)** warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby,

IV

na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, to jest poniesione w sprawie wydatki w kwocie: od oskarżonej **T. K. (1)** 468,00 (czterysta sześćdziesiąt osiem) złotych, a od oskarżonego **J. K. (1)** 90,00 (dziewięćdziesiąt) złotych, a na podstawie art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych obciąża oskarżoną **T. K. (1)** opłatą w kwocie 300 (trzysta) złotych, a na podstawie art. 2 ust. 2 pkt 2 tejże Ustawy obciąża oskarżonego **J. K. (1)** opłatą w kwocie 120,00 (sto dwadzieścia) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w kwietniu 2008r. na forum internetowym Nowej Gazety (...) w K. ukazały się artykuły na temat postępowania U. G. (1). Ponieważ kobieta uznała, że w komentarzach jest pomawiana, została naruszona jej prywatność oraz podważona godność, pismem z dnia 08 maja 2008r. złożyła zawiadomienie do Prokuratury Rejonowej w Kędzierzynie-Koźlu o domniemaniu popełnienia przestępstw z art. 212 § 1 kk i art. 216 § 1 i 2 kk. Na skutek tego zawiadomienia, postanowieniem z dnia 10 czerwca 2008r., zostało wszczęte dochodzenie o czyn z art. 212 § 2 kk i prowadzone pod sygn. akt 2 Ds 63/09. W toku prowadzonych czynności zostało ustalone, że zniesławiający komentarz w dniu 14 kwietnia 2008r. został sporządzony na komputerze znajdującym się w hotelu (...) w L., gdzie w okresie od 12 do 20 kwietnia 2008r. przebywała T. K. (1). Przesłuchana w charakterze świadka U. G. (1) podejrzewała, iż wpisów mogła dokonać T. K. (1), bo jako jej podwładna i będąca z nią w konflikcie służbowym, miała wiedzę, iż jej pracodawca T. K. (1) przebywała na urlopie w L.. Aby zweryfikować poczynione ustalenia w sprawie, została podjęta decyzja o przesłuchaniu T. K. (1) w charakterze świadka. Przed przesłuchaniem mającym miejsce w Komendzie Powiatowej Policji w K. w dniu 10 lutego 2009r., T. K. (1) została pouczona o treści art. 233 § 1 kk i art. 183 kpk. W swych zeznaniach przyznała się do zamieszczenia zniesławiających U. G. (1) wpisów i szczegółowo umotywowała powody swego działania. Dnia następnego, na ręce policjanta prowadzącego postępowanie, złożyła pisemne oświadczenie, iż nie jest autorką wpisu na forum Nowej Gazety (...) w dniu 14 kwietnia 2008r., a jego autorem jest jej syn J. K. (1). Ponieważ chciała chronić syna, w dniu poprzednim przyznała, że ona jest autorką owego wpisu. Jednakże syn oświadczył, iż jest osobą dorosłą i sam może ponieść odpowiedzialność za własne czyny. Skutkiem tego było przesłuchanie w Komendzie Powiatowej Policji w K. T. K. (1) i J. K. (1) w charakterze świadków, co miało miejsce w dniu 25 lutego 2009r. Przed przesłuchaniem świadkowie byli pouczeni o treści art. 233 § 1 kk i art. 183 kpk. Wówczas T. K. (1) zeznała, iż nie dokonała wpisu na forum gazety w dniu 14 kwietnia 2008r., a zrobił to jej syn J. K. (1), który wtedy przyjechał do niej w odwiedzinach do L.. Z kolei J. K. (1) zeznał, że w połowie kwietnia 2008r., podczas odwiedzin mamy w L., skorzystał ze stacjonarnego komputera w hotelu (...) i po przeczytaniu na forum Gazety (...) pomawiających mamę artykułów, ze złości napisał kilka zdań o pani U. G. (1).

Postanowieniem Prokuratora z dnia 11 marca 2009r. dochodzenie w sprawie zostało umorzone wobec ustalenia popełnienia występku ściąganego z oskarżenia prywatnego, przy jednoczesnym braku interesu społecznego w

kontynuowaniu ścigania tego czynu z urzędu. Na skutek kolejnych informacji wskazywanych przez U. G. (1), Prokurator podjął na nowo dochodzenie w sprawie. W dniu 16 kwietnia 2010r. przesłuchał J. K. (1) i T. K. (1) w charakterze świadków. Przed przesłuchaniem każdego ze świadków pouczył ich o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań z art. 233 § 1 kk oraz o prawie odmowy odpowiedzi na pytania wynikającym z treści art. 183 kpk. J. K. (1) w dalszym ciągu podtrzymał swoje zeznania złożone w dniu 25 lutego 2009r. w zakresie dokonania wpisu na temat U. G. (1). Jednakże zaznaczył, iż podczas przesłuchania policjant sugerował mu daty, a on sam na zasadzie skojarzenia, że odwiedził mamę w hotelu (...) podał, że dokonał jakiegoś wpisu lecz nie pamięta jego treści. Przesłuchujący go w tym czasie policjant zeznał, że okazywał i odczytał J. K. (1) treść komentarzy i przesłuchiwany wskazał ten, którego miał być autorem. Z zeznań tych wynika, iż chodziło o komentarz o U. G. (1) z dnia 14 kwietnia 2008r. J. K. (1) zeznał także, że po rozmowie z matką, która złożyła zeznania w tej sprawie, nakazał jej zmienić zeznania uznając, iż to nie ona dokonała obraźliwych wpisów na forum Nowej Gazety (...), a on sam. Z kolei T. K. (1) zeznając podtrzymała swoje zeznania z dnia 25 lutego 2009r. utrzymując w dalszym ciągu, że nie dokonywała żadnych wpisów na forum gazety, a zrobił to jej syn J. K. (1), który jej o tym powiedział, gdy wróciła po pierwszym przesłuchaniu do domu i dlatego oboje zeznawali w dniu 25 lutego 2009r.

W trakcie postępowania zostało ustalone, iż wpisu na temat U. G. (1) w dniu 14 kwietnia 2008r. dokonano w L. z laptopa, który posiadał bezprzewodowy dostęp do internetu w sieci O., należącego do T. K. (1). Dane uzyskane w zakładzie pracy J. K. (1) zaświadczają, iż w dniu 14 kwietnia 2008r. był w pracy od godz. 8.00 do 17.00. Następnie, będąc już w B., przeprowadził rozmowę telefoniczną z matką, która wówczas przebywała w L., po której został dokonany wpis na forum internetowym właśnie w L.. Na podstawie powyższych ustaleń, Prokurator postanowieniem o sygn. akt 2 Ds 455/10 z dnia 23 czerwca 2010r. umorzył dochodzenie wobec ustalenia popełnienia występku ściganego z oskarżenia prywatnego, przy jednoczesnym braku interesu społecznego w kontynuowaniu ścigania tego czynu z urzędu. W tym stanie rzeczy U. G. (1) wystąpiła do sądu z pozwem o ochronę dóbr osobistych i zapłatę. Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 29 grudnia 2010r. w sprawie I C 532/09 J. K. (1) i T. K. (1) zostali zobowiązani do opublikowania na łamach Nowej Gazety (...) oraz Gazety (...) dni w K. przeprosin U. G. (1) za wypowiedzenie na forum internetowym Nowej Gazety (...) nieprawdziwych informacji naruszających jej dobra osobiste w postaci czci, dobrego imienia, zdrowia oraz życia prywatnego. Tekst przeprosin w gazecie ukazał się w dniu 12 kwietnia 2011r. Natomiast Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zasądził konkretne kwoty od J. K. (1) i T. K. (1) tytułem zadośćuczynienia.

Dowód: - zeznania świadka U. G. – k. 1-2, 83,

- wyjaśnienia T. K. – k. 108-109, 203,

- wyjaśnienia J. K. – k. 104-105, 203-204,

- kopie protokołów przesłuchania świadka T. K. z akt 2 Ds

63/09 – k. 4-5, 7, 58-59, 61, 75-77,

- oświadczenie T. K. – k. 6, 60,

- kopie protokołów przesłuchania świadka J. K. z akt 2 Ds

63/09 – k. 9, 63, 72-74,

- kopia postanowienia o umorzeniu dochodzenia 2 Ds 63/09 – k. 10,

- postanowienie o umorzeniu śledztwa 2 Ds 217/09 – k. 11-12,

- materiały i wnioski przekazane przez U. G. – k. 18, 22-23, 34-35

- kopia postanowienia o umorzeniu dochodzenia 2 Ds 455/10 – k.

28-30,

- postanowienie o podjęciu postępowania – k. 31,
- materiały z akt postępowania 2 Ds 63/09 – k. 44-57, 65-71, 78-79, 114-123,
- materiały z akt postępowania I C 532/09 SO w Opolu – k. 87-99,
- odpis wyroku SO w Opolu – k. 133-136,
- kserokopia artykułu z Nowej Gazety (...) – k. 201.

T. K. (1) jest wdową. Nie posiada nikogo na utrzymaniu. Legitymuje się wykształceniem wyższym i z zawodu jest pedagogiem. Pracowała zawodowo będąc zatrudnioną w Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej w K. z dochodem 5.600 zł brutto. Obecnie pozostaje jako bezrobotna bowiem złożyła wypowiedzenie. Jest współwłaścicielką domu mieszkalnego. W przeszłości leczyła się psychiatrycznie z uwagi na depresję. Nie jest chora psychicznie, ani upośledzona umysłowo. Do tej pory nie była karana sędownie. Za swoje zaangażowanie społeczne otrzymała gratulacje i podziękowania z różnych instytucji.

Dowód: - wyjaśnienia T. K. – k. 108, 178, 203.

- dane o osobie – k. 112,
- opinia sądowo-psychiatryczna – k. 181-185,
- dane o karalności – k. 195,
- kserokopie podziękowań i gratulacji – k. 202.

Podczas postępowania przygotowawczego T. K. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i skorzystała z przysługującego jej prawa odmawiając składania wyjaśnień. Słuchana przed Sądem przyznała się do popełnienia przestępstwa i wskazała okoliczności, w jakich miało do niego dojść oraz podała motywy, jakie w owym czasie nią kierowały.

Dowód: - wyjaśnienia T. K. – k. 108-109, 203.

J. K. (1) jest kawalerem. Na utrzymaniu posiada jedno dziecko, na które płaci alimenty w wysokości od 450 zł do 600 zł miesięcznie. Legitymuje się wykształceniem średnim i nie posiada wyuczonego zawodu. Pracuje zawodowo i osiąga miesięczny dochód w kwocie około 4.500 zł netto. Jego majątek stanowi dom, działka i sady. W przeszłości nie był leczony psychiatrycznie, ani odwykowo. Dotychczas był karany jeden raz za występki z art. 178a § 1 kk.

Dowód: - wyjaśnienia J. K. – k. 203,

- dane o osobie – k. 113,
- dane o karalności – k. 197.

Oskarżony J. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż był i jest przekonany, iż będąc wcześniej słuchany przez policjanta i prokuratora, powiedział prawdę. Wskazał również, że składając zeznania potwierdzał informacje policjanta, który sięgał wówczas do notatek.

Dowód: - wyjaśnienia J. K. – k. 203-204.

Sąd zważył, co następuje:

przeprowadzone postępowanie dowodowe potwierdziło winę i okoliczności czynów popełnionych przez oskarżonych T. K. (1) i J. K. (1).

Za podstawę ustaleń w zakresie stanu faktycznego Sąd przyjął zeznania przesłuchanej w sprawie w charakterze świadka U. G. (1). Zasadnicze natomiast znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego miały dowody w postaci dokumentów zgromadzonych w trakcie postępowań zainicjowanych przez U. G. (1) w sprawach prowadzonych przez Prokuraturę Rejonową w Kędzierzynie-Koźlu w sprawach 2 Ds 63/09 i 2 Ds 455/10. Niebagatelne okazały się również materiały i wnioski przekazane przez U. G. (1) oraz dokumenty z akt sprawy Sądu Okręgowego w Opolu w sprawie I C 532/09.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka U. G. (1), która miała pewność, iż szkalujących ją wpisów internetowych dokonała T. K. (1), a także zawiadomiła o podejrzeniu, że J. K. (1) „został wrobiony” przez swoją matkę i złożyła fałszywe zeznania na temat dokonania tych wpisów na forum gazety. Jej zeznania pozostają w zbieżności z pozostałymi dowodami, które Sąd przyjął do ustalenia stanu faktycznego i uznał je posiadające przymiot wiarygodności.

Sąd dysponując dowodami zgromadzonymi podczas postępowań prowadzonych przez Prokuraturę Rejonową w Kędzierzynie-Koźlu w sprawie zaistnienia przestępstwa z art. 212 § 2 kk stwierdził, iż oboje oskarżeni byli przesłuchiwanymi w charakterze świadków na tę samą okoliczność w dniach 25 lutego 2009r. i 16 kwietnia 2010r. Nadto T. K. (1) została przesłuchana po raz pierwszy w dniu 10 lutego 2009r. Mimo, że wówczas przyznała się do zamieszczenia na forum gazety zniesławiającego komentarza na temat U. G. (1), to już w dniu następnym pisemnie odwołała swoje zeznania. Podczas każdego z przesłuchań, które były dowodem w toczącym się postępowaniu przygotowawczym, zarówno T. K. (1), jak i J. K. (1), byli pouczeni o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań oraz o prawie uchylenia się od odpowiedzi na pytanie wynikającym z treści art. 183 kpk. Mimo to T. K. (1) zeznała, iż wpisu na forum Nowej Gazety (...) dokonał jej syn wiedząc, iż on nie jest sprawcą, bo wpisu dokonała ona sama osobiście, a J. K. (1) przyznał, że on jest autorem internetowego wpisu.

W ocenie Sądu oskarżona T. K. (1) dopuściła się przestępstwa z art. 233 § 1 kk bowiem złożyła fałszywe zeznania, które miały posłużyć za dowód w toczącym się postępowaniu. Była ona pouczona przez prowadzących postępowania o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Na uwadze należy mieć również to, iż podczas przesłuchania w dniu 10 lutego 2009r., kiedy także była pouczona o treści art. 233 § 1 kk, zeznała – jak się później okazało – prawdę. Jednakże z obawy przed utratą pracy jako osoba karana za przestępstwo umyślne, zeznała następnie fałszywie, celowo wprowadzając organa ścigania w błąd i jednocześnie pomawiając syna o czyn, którego się nie dopuścił. Zdaniem Sądu nie może w tej materii być mowy, iż działanie oskarżonej w ramach przysługującego jej prawa do obrony stanowi kontratyp wyłączający przestępność czynu polegającego składaniu fałszywych zeznań. Sąd oceniając zeznania T. K. (1) uznał, iż przekroczyła ona swoje konstytucyjne prawo do obrony. Najpierw zeznała prawdę na temat zaistnienia przestępstwa, następnie złożyła nieprawdziwe zeznania i na dodatek fałszywie pomówiła J. K. (1), co uprawnia Sąd do uznania, iż winna ponieść odpowiedzialność za ten czyn. Również trzeba podkreślić, iż na podstawie zebranych dowodów podczas postępowań przygotowawczych, Prokurator nie zamierzał wystąpić przeciwko T. K. (1) z aktem oskarżenia, a postępowania umarzał. W związku z powyższym, w ocenie Sądu, T. K. (1) zeznając nieprawdę, dopuściła się przestępstwa z art. 233 § 1 kk.

Fałszywie oskarżając w zeznaniach J. K. (1) o popełnienie przestępstwa wiedząc, iż nie on jest sprawcą, T. K. (1) swym postępowaniem wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 234 kk. Miała świadomość, iż to nie syn zamieścił na forum gazety zniesławiające informacje na temat U. G. (1), a jednak zeznania w tym zakresie podtrzymywała. Bez znaczenia pozostaje tutaj fakt, iż J. K. (1) wyraził zgodę na fałszywe oskarżenie go.

Sąd dał wiarę tym wyjaśnieniom T. K. (1), które złożyła przed Sądem. Jej wyjaśnienia korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, który Sąd przyjął do ustalenia stanu faktycznego w sprawie. Jednocześnie uznał za wiarygodne, iż w obawie przed konsekwencjami swego postępowania może zostać oskarżona i stracić pracę, co pchnęło

ją do fałszywych zeznań. Jednakże Sąd nie uznał motywacji oskarżonej za usprawiedliwioną i przyjął, że winna ona ponieść konsekwencje prawne w związku z dopuszczeniem się przestępstwa.

Podczas przesłuchań J. K. (1) świadomie wprowadził w błąd organ prowadzący postępowanie gdyż będąc pouczonym o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę. Nie skorzystał z prawa uchylenia się od odpowiedzi na poszczególne pytania, jeżeli udzielenie odpowiedzi mogłoby narazić jego lub osobę najbliższą – w tym przypadku matkę – na odpowiedzialność za przestępstwo. Jak dowiodło prowadzone przez Prokuratora dochodzenie, zniesławiającego wpisu na forum gazety dokonała T. K. (1), o czym J. K. (1) miał świadomość. Jednak, działając czynem ciągłym, zeznał nieprawdę na temat zaistnienia, okoliczności i przebiegu przestępstwa z art. 212 § 2 kk oraz personaliów sprawy. W związku z takim zachowaniem utrudnił postępowanie prowadzone przez Prokuratora pomagając T. K. (1) uniknąć odpowiedzialności karnej. Składając zeznania miał świadomość, iż udziela pomocy matce, przez co udaremnił postępowanie karne wobec jej osoby. Należy podkreślić, iż został w sprawie przesłuchany na skutek wskazania go przez T. K. (1), a zatem po rozmowie z nią na temat złożonych przez nią pierwszych zeznań w Komendzie Powiatowej Policji w K.. T. K. (1) wskazała go imiennie, a on sprostował oczekiwaniom matki. Późniejsze wymijające zeznania na temat konkretnego wpisu oraz domniemanych sugestii kierowanych przez przesłuchującego policjanta, Sąd uznał jako próbę uniknięcia oskarżonego od odpowiedzialności. Nadto nie toczyło się żadne postępowanie o pomówienie J. K. (1) przez T. K. (1) i to w sytuacji, kiedy J. K. (1) miał wiedzę, iż matka wskazuje właśnie jego osobę jako autora wpisu internetowego. Ostatecznie Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu przyjmując je jako obronę przez niego linię obrony. Zebrane dowody w postaci dokumentów, a nawet wyjaśnień T. K. (1), przeczą stanowisku oskarżonego J. K. (1).

Reasumując, Sąd zgodził się z kwalifikacją prawną czynu zarzucanego oskarżonej T. K. (1) przyjmując, iż przestępstwa dopuściła się w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyli działała czynem ciągłym. Zatem swym postępowaniem wyczerpała znamiona przestępstw z art. 233 § 1 kk i art. 234 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk i art. 12 kk. Jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch przepisach ustawy karnej, Sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie zbiegających się przepisów i wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą. Dlatego też Sąd uznając T. K. (1) za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa, na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk orzekł wobec niej karę 100 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda. Przestępstwo z art. 233 § 1 kk przewiduje w swym zagrożeniu karę pozbawienia wolności do lat 3. Natomiast Sąd uznał za zasadne zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 58 § 3 kk i zamiast kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonej orzec grzywnę. W uzasadnieniu należy wskazać, iż postawa oskarżonej, jej motywacja, dotychczasowa niekaralność oraz sytuacja majątkowa dała podstawę dla Sądu do takiego wyboru kary. Jednocześnie Sąd zauważa brak podstaw do zastosowania wobec oskarżonej T. K. (1) treści art. 233 § 5 kk.

Na podstawie zebranych dowodów, a szczególnie mając na uwadze treść zeznań, jakie J. K. (1) złożył podczas dochodzenia w dniach 25 lutego 2009r. i 16 kwietnia 2010r., Sąd nie miał wątpliwości, iż oskarżony swoim postępowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 233 § 1 kk i art. 239 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i przy zastosowaniu art. 12 kk. Jednocześnie uznał, że w sytuacji tego oskarżonego nie jest zasadne zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 239 § 3 kk, a to z uwagi na charakter popełnionego przestępstwa, zachowanie oskarżonego i jego stosunek do sytuacji związanej z wpisami na forum Nowej Gazety (...). Dlatego też, uznając J. K. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w akcie oskarżenia, orzekł wobec niego, przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk na podstawie art. 239 § 1 kk, a więc na podstawie przepisu przewidującego karę surowszą, karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Za popełnione czyny Sąd wymierzył oskarżonym kary według swojego uznania i w granicach przewidzianych przez ustawę. Wymierzając kary Sąd miał na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynów zarzucanych każdemu z oskarżonych, zachowanie się oskarżonych, ich warunki osobiste, a także rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstw. Sąd miał również na uwadze z jednej strony, by dolegliwość kary nie przekroczyła stopnia winy, a z drugiej – stopnia społecznej szkodliwości czynów. Elementem wpływającym tak na rodzaj, jak i na wysokość orzeczonych sankcji, była w decydującej mierze motywacja sprawców będącymi osobami najbliższymi, środowisko, w jakim żyją, ich sytuacja majątkowa, a także życiowa. Oskarżona jest wdową i utrzymuje ścisłe stosunki rodzinne z synem. W tej sprawie każde z nich wiedziało, jakie składają zeznania. Z drugiej strony należy zauważyć, iż po złożeniu zeznań nie

poczuli się w obowiązku poinformowania organów ścigania o faktycznym sprawcy umieszczenia internetowego wpisu. Okolicznością łagodzącą dla T. K. (1) jest nadto przyznanie się do winy i dotychczasowa niekaralność. Natomiast uprzednie skazanie J. K. (1) za występki z art. 178a § 1 kk należy przyjąć jako okoliczność obciążającą. Sąd nie znalazł podstaw do wymierzenia ani innego rodzaju kar, ani w niższym wymiarze. W ocenie Sądu orzeczona kara winna być wystarczająco dolegliwa, aby każdy z oskarżonych zrozumiał swe błędne postępowanie i w przyszłości zmienił je oraz nie wchodził w konflikt z prawem. Tak więc Sąd uznał, że wymierzone kary każdemu z oskarżonych z osobna, są trafne i odpowiednio wyważone.

Sąd zawiesił warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec J. K. (1) na okres próby 2 lat, zgodnie z treścią art. 70 § 1 pkt 1 kk uznając, iż jest to wystarczające, aby osiągnąć wobec sprawcy cele kary. W uzasadnieniu zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, Sąd dał wyraz zasadzie ultima ratio kary pozbawienia wolności określającej prymat kar wolnościowych przed bezwzględną karą pozbawienia wolności. W ocenie Sądu zarówno warunkowe zawieszenie wykonania kary, jak i okres próby, są jak najbardziej słuszne i celowe w sytuacji oskarżonego. Czas ten pozwoli zweryfikować zachowanie oskarżonego w kontekście pozytywnej prognozy będącej podstawą warunkowego zawieszenia wykonania kary. Dolegliwość kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania polega na istniejącym przez okres próby zagrożeniu wykonania kary, pełni zatem funkcję ostrzegawczą i hamującą przed naruszeniem obowiązku prawnego. Groźba wykonania kary stanowi zatem motywację dla oskarżonego do powstrzymywania się od popełniania kolejnych przestępstw. W ocenie Sądu oskarżony zasłużył na skorzystanie z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary i z tego tytułu wyciągnie właściwe wnioski na przyszłość.

Orzeczone w niniejszej sprawie kary znajdują także odzwierciedlenie w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa oraz aprobatę i zrozumienie, iż za negatywne zachowania należy ponieść sprawiedliwą karę, a sankcje orzeczone wobec oskarżonych za takie będą postrzegane.

Biorąc pod uwagę sytuację materialną i finansową oskarżonych, na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa, w skład których wchodzi poniesione w sprawie wydatki w zakresie każdego z oskarżonych oraz opłaty karne, których wysokość określają powołane w wyroku przepisy ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Z uwagi na miesięczne dochody oskarżonego J. K. (1), który pracuje zawodowo oraz fakt, iż do chwili obecnej oskarżona T. K. (1) była zatrudniona i otrzymywała wynagrodzenie za pracę – w ocenie Sądu – są oni w stanie ponieść zasądzone koszty procesu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji.